

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: JUDr. J. S., Ph.D., narozen X,
bytem X,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2022, č. j. PK-DSH/12455/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 24. 2. 2023 prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 20. 12. 2022, č.j. PK – DSH/12455/22, sp. zn. ZN/2544/DSH/22, kterým bylo zamítnuto odvolání podané proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen Správní orgán I. stupně), odboru dopravy – dopravního úřadu, č.j. OD/19272/22Kk ze dne 13. 9. 2022, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním

provozu), ve znění pozdějších předpisů, tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za tento přestupek mu byla správním orgánem I. stupně uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, společně s povinností uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce se přestupku dopustil nedbalostním jednáním, když dne 15. 4. 2022 v 14:45 hod. řídil po silnici č. I/27, ve směru od Klatov na Železnou Rudu, osobní automobil tovární značky Mercedes-Benz GLE 450, státní poznávací značky (dále jen SPZ) X, se kterým při jízdě po komunikaci v obci Neznašovy cca 60 metrů před domem čp. 31 (na kontrolním stanovišti rychloměru určeném GPS souřadnicemi šířka 49°19'29.952" N a délka 13°18'06.566" E) překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci minimálně o 44 km/h (silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C zde byla uvedenému vozidlu v úseku nejvyšší dovolené rychlosti jízdy 50 km/h, stanovené obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, naměřena rychlost 97 km/h, po započtení nejvyšší možné odchylky měření 94 km/h).

II. Argumenty obsažené v žalobě

3. Žalobce vytýká správnímu orgánu I. stupně několik procesních pochybení. Žalobce dne 23. 5. 2022 zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o nařízení ústního jednání ve věci z důvodu nezbytnosti pro ochranu práv žalobce. Následně mu bylo doručeno předvolání k nařízenému ústnímu jednání dne 22. června 2022 v 12:30 hodin. Dne 21. června 2022 pak žalobce zaslal žádost o odročení nařízeného ústního jednání na pozdější termín, a to, s ohledem na jeho zdravotní indispozici, nejdříve na měsíc září 2022. Toto doložil potvrzením o pracovní neschopnosti ze dne 20. června 2022.
4. Žalobci bylo opětovně doručeno předvolání k ústnímu jednání, tentokrát na den 22. srpna 2022 v 12:30. Dne 16. srpna zaslal žalobce správnímu orgánu sdělení, že jeho pracovní neschopnost stále trvá a bude konat při nejmenším do konce srpna 2022 a opět požádal o odročení. Žalobci bylo následně dne 23. srpna 2022 zasláno vyrozumění o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, v němž bylo uvedeno, že správní orgán provedl ústní jednání v avizovaném termínu 22. srpna 2022 v nepřítomnosti žalobce, současně dal možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě 10 pracovních dnů.
5. Tímto dle názoru žalobce správní orgán I. stupně zásadně pochybil a zasáhl do jeho základních procesních práv, neboť mu byla vzata možnost obrany před správním orgánem I. stupně. Je dle něj zřejmé, že se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal s jeho omluvou, vymýšlel si skutečnosti týkající se pracovní neschopnosti, na jejichž základě zpochybňoval doloženou žalobcovu omluvu a jeho žádost o opětovné odročení ústního jednání.
6. Žalobce též uvádí, že bylo povinností správního orgánu v případě, že nevěřil, že pracovní neschopnost trvá, si potvrzení o tom, že je tvrzení žalobce pravdivé, vyžádat.
7. Žalobce zároveň konstatuje, že byl v nepřetržité pracovní neschopnosti od 20. června 2022 do 8. září 2022 a po celou tuto dobu se zdržoval v Liberci, v místě sídla jeho ošetřujícího lékaře.
8. Žalobce dále zdůrazňuje, že výše uvedené skutečnosti správní orgán I. stupně nerefletoval, ani když mu doručil vyrozumění o shromáždění podkladů a o možnosti

s jejich seznámením ve lhůtě 10 pracovních dnů (jak bylo zmíněno výše), neboť žalobci pracovní neschopnost neumožňovala seznámit se s poklady pro rozhodnutí, čímž byl zbaven jakékoliv možnosti se k probíhajícímu řízení vyjádřit, činit procesní návrhy a reagovat na provedené důkazy.

9. Žalobce též namítá pochybení správního orgánu I. stupně, když ani po několika opakovaných žádostech (ze dne 23. 5. 2022 a 16. 8. 2022) nepostoupil věc k jejímu projednání příslušnému správnímu orgánu podle místa bydliště žalobce – tedy Magistrátu hlavního města Prahy jako jinému vhodnému správnímu orgánu podle ustanovení § 131 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
10. Dále dle žalobce tento postup správního orgánu I. stupně zakládá důvody, pro které lze pochybovat o nepodjatosti pro nepřátelský poměr k žalobci.
11. Správní orgán rovněž podle žalobce nesprávně zjistil skutkový stav věci, neboť nebylo řádně vedeno řízení, nebylo mu umožněno vyjádřit se k obvinění, provedeným důkazům a též důkazy navrhnout. Na základě tohoto nemohl žalobce dokázat, že vozidlo nebylo řízeno jím, ale jinou osobou.
12. Závěrem žalobce navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Námitky uvedené v žalobě ze dne 24. 2. 2023 hodnotí žalovaný jako nedůvodné. Dále konstatuje, že žalobce uvádí v žalobě obdobné námitky, které uvedl už v odvolání a žalovaný má za to, že se proti nim dostatečně vymezil v napadeném rozhodnutí, a proto na něj v plném rozsahu odkazuje.
14. Žalovaný zcela setrvává na svém napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci soudem

15. K první námitce, že správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce *contra legem*, ač se žalobce řádně omluvil, soud konstatuje, že v postupu správního orgánu I. stupně žádné pochybení neshledal, neboť žalobcovu omluvu nelze považovat za řádnou.
16. Dle § 80 odst. 4 věty druhé zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon o odpovědnost za přestupky) *lze ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
17. Podmínkám náležité omluvy se dále věnovala judikatura a Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 21. června 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, bod 15: „Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např.

omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“

18. Žalobce se z ústního jednání nařízeného na den 22. 8. 2022 omluvil dne 16. 8. 2022, kdy odkazoval na pracovní neschopnost, kterou správnímu orgánu I. stupně doložil už v první omluvě z nařízeného ústního jednání na den 22. 6. 2022. Z rozhodnutí o pracovní neschopnosti však nevyplývá, že byl žalobce i dne 22. 8. 2022 v pracovní neschopnosti, stejně jako nepřisvědčuje tvrzení o trvající indispozici žalobce do září 2022, kterou zdůrazňoval už ve své první omluvě.
19. V kolonce F je uvedeno, že se má žalobce dostavit ke kontrole 27. 7. 2022. Sám žalobce pak následně uvádí, že byl u lékaře na kontrole rovněž dne 15. 8. 2022, kde bylo rozhodnuto o pokračování pracovní neschopnosti. Takovéto tvrzení žalobce nemá oporu v jím poskytnutém rozhodnutí o pracovní neschopnosti ze dne 21. 6. 2022, tudíž nebylo možné, aby správní orgán prvního stupně označil důvod omluvy za náležitě doložený a omluva tedy nesplňovala třetí podmínku stanovenou judikaturou NSS (viz výše).
20. Zároveň, jak opakovaně avizoval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS), například v *rozsudku NSS ze dne 09. 7. 2015 sp. zn. 6 As 97/2015 – 27*, omluva musí být též včasná (učiněna neodkladně, viz výše první podmínka). Ačkoliv bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno žalobci už dne 22. 7. 2022, omluvu (soud opět zdůrazňuje, že bez řádného doložení) zaslal až dne 16. 8. 2022. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem odvolacího orgánu a též správního orgánu I. stupně a uzavírá, že takovou omluvu nelze jeho optikou, ani optikou soudu NSS, považovat jak za **včasnou**, tak **řádou**.
21. Zároveň nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že je povinností správního orgánu v případě, že nevěří, že pracovní neschopnost trvá, aby si potvrzení o tom, že je tvrzení žalobce pravdivé, vyžádal. Jak uvádí NSS ve svém *rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 AS 215/2014 – 25*: *„Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věcí stěžovatele, aby doložil důvody omluvy ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy.“*
22. Ani námitce, že žalobci nebylo umožněno se dostatečně seznámit s poklady pro rozhodnutí, činit procesní návrhy a reagovat na provedené důkazy, čímž byl zbaven jakékoliv možnost se k probíhajícímu řízení vyjádřit, nelze přisvědčit.
23. Jak vyplývá ze spisu, správní orgán v předvolání k nařízenému ústnímu jednání ze dne 22. 7. 2022 žalobce dostatečně vyrozuměl o tom, že mu bude umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí při ústním jednání dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Takový postup aproboval i NSS ve svém *rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č.j. 8 Asf 21/2009-243*: *„Není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“*

24. Žalobce se sám svou (řádně neomluvenou) neúčastí na ústním jednání rozhodl svého práva nevyužít.
25. Následně bylo žalobci doručeno vyrozumění správním orgánem I. stupně o možnosti seznámení a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 23. srpna 2022 (tedy po konání ústního jednání) ve lhůtě 10 pracovních dnů. Správní orgán I. stupně nepochybil, když nereflektoval žalobcem tvrzený zdravotní stav, neboť ten, jak už bylo výše zdůrazněno, nebyl řádně doložen.
26. Žalobce dále namítá pochybení správního orgánu I. stupně, když po jeho opakovaných žádostech (ze dne 23. 5. 2022 a 16. 8. 2022) nedošlo k poustoupení věci k jejímu projednání správnímu orgánu příslušnému dle místa jeho bydliště (Magistrátu hlavního města Prahy) podle ustanovení § 131 odst. 5 správního řádu.
27. K tomuto soud konstatuje, že postoupení dle § 131 odst. 5 správního řádu není konstruováno tak, že by k němu správní orgán I. stupně za splnění zákonných podmínek musel přistoupit obligatorně, naopak je zde vyhrazen prostor pro správní uvážení (ustanovení užívá formulace jakožto „může“ a „z důvodu vhodnosti“). Soud shledává, že pochybnosti správního orgánu I. stupně o „vhodnosti“ tohoto postoupení byly na místě, neboť žalobce ve své žádosti o postoupení z 16. 8. 2022 zdůrazňuje, se zdržuje v místě svého trvalého bydliště (Praha), zatímco v jiných podáních konstatuje, že se z důvodu nemoci zdržuje v Liberci (toto opětovně zdůraznil i v žalobě, viz výše).
28. Soud k námitce dodává, že pokud správní orgán žádostem žalobce o postoupení nevyhověl, nebyl povinen vydávat usnesení, neboť, jak stanovuje správní řád v ustanovení § 76 odst. 1, správní orgán rozhoduje usnesením pouze v zákonem stanovených případech a v § 131 odst. 5 je uvedeno, že příslušný správní orgán věc usnesením postupuje. Pro nepoustoupení (nevyhovění žádosti) není forma usnesení zákonem stanovena.
29. Rovněž jako nedůvodnou shledává soud námitku podjatosti, neboť § 14 odst. 1 správního řádu uvádí, že z projednávání věci je vyloučena taková osoba, *o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Žalobce své tvrzení nedokládá zákonnými důvody, nýbrž argumentuje procesním pochybením (jehož přezkum je otázkou řádných či mimořádných opravných prostředků). Nesděluje žádné relevantní důvody, které by zakládaly takový poměr k věci, účastníkovi nebo jeho zástupci, u něhož by mohl mít soud za to, že by úřední osoba měla zájem na výsledku řízení.
30. Poslední námitka žalobce pak spočívá v nesprávnosti zjištěného skutkového stavu správním orgánem I. stupně, neboť nebylo řádně vedeno řízení, nebylo mu umožněno vyjádřit se k obvinění, k provedeným důkazům, a též důkazy navrhnout. Zde soud odkazuje na svou předchozí argumentaci, neboť žalobce svých práv sám svou (řádně neomluvenou) neúčastí na ústním jednání nevyužil.
31. Je s podivem, že žalobce tvrzení, že vozidlo neřídil, uplatnil až v odvolacím řízení. Soud však shledává, že se odvolací orgán s touto námitkou vypořádal dostatečně, když přisvědčil závěru správnímu orgánu I. stupně vyvozenému ze svědecké výpovědi zakročujících policistů. Konkrétně policistka H. uvedla dne 22. 8. 2022, že: „... *ihned po*

naměření jsme za uvedeným vozidlem vyjeli a toto jsme na odstavné ploše naproti benzinové čerpací stanici před obcí Běšiny zastavili. Po dobu naší jízdy za tímto vozidlem z místa měření jsme toto měli neustále na dohled...”

32. Soud zároveň dodává, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, jednotlivé důkazy hodnotily v souladu se zásadami ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu a dospěly na jejich základě ke správným právním závěrům. Zároveň se vypořádaly s jednotlivými námitkami žalobkyně a svá rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnily.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Na základě všech shora uvedených skutečností Krajský soud v Plzni žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.
34. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. června 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně